

Poglavlje 1.

HRVATSKA I EUROPSKA UNIJA: PRIDRUŽIVANJEM DO PROMJENA

Katarina Ott
Institut za javne financije
Zagreb

SAŽETAK

U ovom se poglavlju prikazuju rezultati trogodišnjeg projekta u kojemu skupina hrvatskih istraživača prati pripreme za eventualno pridruživanje Hrvatske EU. Prva hipoteza je da svojevrsna stvarna integracija Hrvatske u europski prostor već postoji i da bi se trebala i dalje razvijati poboljšavanjem relevantnih institucija i usklađivanjem sa standardima i zahtjevima EU. Druga je teza da, usprkos iskazanoj odlučnosti hrvatske Vlade da se pridruži EU i usprkos ohrabrujućim signalima iz EU, oklijevanja u strukturnim i institucionalnim reformama mogu ugroziti ne samo uspjeh budućih pregovora i odgoditi priključivanje Hrvatske EU, nego i preobrazbu Hrvatske u suvremenu i efikasnu državu. U prvom dijelu ovog poglavlja analiziraju se promjene u Hrvatskoj tijekom nekoliko posljednjih godina vezane uz administrativni i pravni sustav, ekonomsku održivost i demokraciju, ljudska prava i temeljne slobode. U drugom dijelu naglasak je na učincima posljednjeg proširenja EU, konkurentskim pritiscima i djelovanju tržišta, slobodnom kretanju radnika, znanju i inovacijama, socijalnim pitanjima, tržištu nekretnina i prostornom planiranju te regionalnoj politici. Poglavlje završava zaključcima i preporukama. Želimo naglasiti nužnost strukturnih reformi u zakonodavstvu, sudstvu i javnoj upravi; restrukturiranja poljoprivrede i brodogradnje, privatizacije javne infrastrukture i turizma; strpljive i mudre pregovore s EU te mogućnost promišljanja svojevrsnoga virtualnog članstva koje bi nam pomoglo u razvijanju *de fac-*

to integracije čak i bez *de iure* članstva. Budućnost Hrvatske ovisit će o sposobnostima Vlade da donese i provede nužne reforme i o spremnosti građana da izdrže potrebne – makar i bolne – prilagodbe, žrtvujući štogod sada za bolji život u budućnosti.

Ključne riječi:

Europska unija, Hrvatska, pridruživanje, priključivanje, pristupanje, transformacija

UVOD

Prva hipoteza ovog poglavlja jest da svojevrsna *de facto* integracija Hrvatske u europski prostor već postoji i da se treba dalje produbljivati i razvijati izgradnjom relevantnih institucija i harmonizacijom sa standardima i zahtjevima EU.¹ Drugo je polazište da, usprkos deklarativnoj odlučnosti hrvatske Vlade da se priključi EU što je prije moguće i usprkos ohrabrujućim signalima iz EU, oklijevanja u strukturnim i institucionalnim reformama mogu ugroziti uspjeh budućih pregovora i odgoditi ne samo stvarni datum priključivanja Hrvatske EU, već i završetak preobrazbe zemlje u suvremenu i efikasnu državu. Iz toga možemo donijeti dva zaključka. Prvo, građani Hrvatske trebaju iskoristiti proces pridruživanja kao poticaj za stalna poboljšavanja ekonomskih i institucionalnih preduvjeta za stabilan ekonomski rast, razvoj i demokratizaciju, bez obzira na formalnu integraciju. Drugo, Vlada treba učiniti sve da ubrza te procese i od deklarativne retorike prijeći na konkretno djelovanje i provođenje odgovarajuće politike.

Sa željom da podignemo svijest građana i probudimo Vladu iz njezina samozadovoljnog stanja, moramo se upitati u kojoj se fazi *de facto* integracije Hrvatska stvarno nalazi, s kojim se problemima suočavamo, koja su moguća rješenja tih problema, djelujemo li dovoljno brzo u rješavanju tih problema i djelujemo li u pravom smjeru, te čemu se možemo nadati kako u skoroj, tako i u daljnjoj budućnosti.

Zbog toga se u ovoj knjizi bavimo temama za koje mislimo da su u ovom trenutku najznačajnije, imajući na umu da ne ponavljamo one kojima smo se bavili u prethodne dvije knjige.

U prvoj knjizi (Ott, 2003) analizirali smo ekonomske i pravne izazove. Pisali smo o makroekonomiji, bankarstvu i financijama, oporizivanju, državnoj pomoći, trgovinskoj politici, energetici, poljoprivredi, zaposlenosti, pravnom sustavu, civilnom društvu i ravnopravno-

sti spolova. Shvatili smo da nije dovoljno upoznati okvire i zahtjeve EU, usporediti Hrvatsku s drugim zemljama i nabrojiti naše prednosti i nedostatke. Zaključili smo da će najvažniji čimbenik u procesu priključivanja – a nismo čak ni govorili o *priključivanju*, nego smo rabili manje pretenciozan naziv *pridruživanje* – biti uloga građana Hrvatske u postizanju ekonomskog razvoja, efikasnih institucija i društva koje poštuje zakone i prava pojedinaca.ⁱⁱ

U svim područjima kojima smo se bavili naglašavali smo probleme obrazovanja (ne samo temeljnog obrazovanja stanovništva, već i specifičnog obrazovanja o EU, npr. o pravnoj stečevini i Zajedničkoj poljoprivrednoj politici EU), kvalitete javne uprave i neovisnih agencija, normativne prema stvarnoj usklađenosti s pravilima EU, propisima i zahtjevima, odluke o tome trebaju li se prilagodbe raditi odmah ili kasnije i, naravno, osjetljivog pitanja odnosa prema regionalnim inicijativama. Otkrili smo da su posebno značajni problemi vezani uz razvoj građanskog društva i zaštitu prava pojedinaca.

Tako smo došli do druge knjige (Ott, 2004), u kojoj smo naglasili institucionalne izazove. Institucije nisu samo u modi, već su i važne kako za ekonomiju, tako i za društvo jer mogu utjecati na stopu rasta BDP-a i razvoj demokratizacije. U tom kontekstu analizirali smo makroekonomski i fiskalni sustav, siromaštvo, nejednakosti i socijalnu isključenost, vladavinu prava i pravosudni sustav, *governance* i javnu upravu, zaštitu potrošača, okoliša i manjina, znanost i visoko školstvo, te društvene vrijednosti.ⁱⁱⁱ Ulazeći dublje u nabrojena područja, shvatili smo da su, nažalost, prilagodbe često samo normativne, da raste birokratiziranost, da su zakoni često nedovoljno usklađeni i jednako tako manjkavi i uzrokuju probleme u sudstvu te da moramo biti svjesni problema koji će se pojavljivati nakon što neke od susjednih zemalja postanu članice EU. Zaključili smo da će ključna pitanja, sa ili bez priključivanja EU, biti čvrsta volja i odlučnost za reforme unutar zemlje, bolja primjena postojećih i brže uspostavljanje novih zakona i institucija, kvaliteta i depolitizacija javne uprave, posebno sudstva, te, naravno, kvaliteta i spremnost institucija za deregulaciju i liberalizaciju tržišta.

Svjesni neizvjesnosti mogućeg datuma eventualnog priključivanja Hrvatske EU, koje može ovisiti o spremnosti ili nespremnosti Hrvatske, o spremnosti ili nespremnosti Bugarske i/ili Rumunjske, stajalištima unutar EU prema Turskoj i o mogućem zamoru EU zbog njenog proširenja i promjena te problema koje je ono uzrokovalo, u ovoj trećoj knjizi, kao što smo naglasili na početku, koncentriramo se na proces priključivanja kao ključ za transformaciju Hrvatske. Želimo nagla-

siti međunarodni kontekst, eventualne posljedice posljednjeg proširenja EU, naš status prema Bugarskoj i Rumunjskoj, te aspekte pravne stečevine EU kojima se nismo bavili u prethodnim knjigama, ili, ako jesmo, mislimo da su sada posebno značajne iz nekog drugog kuta. U ovoj se knjizi koncentriramo na značenje proširenog EU za Hrvatsku, trgovinsku integraciju, slobodu kretanja radnika, pripremljenost za društvo utemeljeno na znanju, sposobnosti inoviranja, socijalnu politiku, socijalnu uključenost i socijalni dijalog, slobodno kretanje kapitala, tržište nekretnina i turizam, prostorno planiranje i, konačno, regionalnu politiku.

U nastavku ovog poglavlja najprije ćemo analizirati promjene u posljednjih nekoliko godina koje se tiču administrativnog i pravnog sustava, ekonomske održivosti i demokracije, ljudskih prava i temeljnih sloboda. U drugom dijelu sažet ćemo glavne teme ove knjige te završiti zaključcima i preporukama.

PROMJENE U HRVATSKOJ U POSLJEDNJIH NEKOLIKO GODINA

Kad je riječ o okviru EU za pregovore o priključivanju Hrvatske, naše će napredovanje uvelike ovisiti o ispunjavanju kriterija iz Kopenhagena; održivosti političkih reformi, regionalnoj suradnji i suradnji sa sudom u Haagu; o poštovanju slobode, demokracije, ljudskih prava, osnovnih sloboda i vladavine prava; administrativnom i sudskom sustavu; predanosti Sporazumu o stabilizaciji i pridruživanju (SSP) i zahtjevima pravne stečevine EU (Enlargement Weekly, 2004). Sva se ta pitanja odlično uklapaju u kontekst naše tri knjige. Ako u tom kontekstu razmotrimo promjene što se odnose na teme kojima smo se bavili posljednjih nekoliko godina, Vlada je, čini se savršeno svjesna problema i prioriteta, obećavajući mnogo, a ne isporučujući dovoljno. Reforma sudstva, na primjer, čini se jednim od prioriteta Vlade, proračun nadležnog ministarstva konstantno raste, no broj neriješenih slučajeva, koji je jedan od najvećih problema našeg sudstva, i dalje se povećava. Pokušajmo sad sistematizirati neka od glavnih pitanja.^{iv}

Administrativni i pravni sustav

Vlada je na papiru i na riječima predana reformi *javne uprave* naglašavajući borbu protiv korupcije, uređenje zemljišnih knjiga i kata-

stra te usvajanje kodeksa ponašanja javnih službenika. Javna uprava prolazi kroz neprestane reforme, no promjene se često rade bez prethodnih analiza potreba i odgovarajućih procjena učinaka te je teško predvidjeti rezultate. Najbolji je primjer reorganizacija Vlade 2004, kada je gotovo preko noći smanjen broj ministarstva i uspostavljeni državni uredi. Nedostaje dugoročna strategija promjena, a često i potrebna koordinacija. Ministarstvo europskih integracija, na primjer, zaduženo je za promjene javne uprave za potrebe EU, dok je Državni ured za javnu upravu odgovoran za promjene za domaće potrebe. Ured je dodatno preopterećen kratkoročnim problemima (poput priprema za izbore) i stoga ne može provoditi značajniju dugoročnu strategiju javne uprave.

Slično se može zaključiti i kad je riječ o *governanceu*: površne reforme bez stvarnog sadržaja, novi zakoni i promjene postojećih zakona bez brige o njihovoj primjeni. Vladavina prava – doneseni su određeni novi zakoni, ali još uvijek postoji velik broj neriješenih slučajeva, a neodgovarajući su i kriteriji za izbor sudaca; depolitizacija – broj ljudi u javnoj upravi koji se postavljaju po političkoj odgovornosti raste (zamjenici i pomoćnici ministara, državni tajnici); otvorenost građanima – novi zakon, ali još uvijek postoje zamjerke novinara, što stavlja Hrvatsku na 84. mjesto, iza svih ostalih zemalja srednje i istočne Europe (SIE), osim Rumunjske, na globalnoj listi slobode tiska (Freedom House, 2004); borba protiv korupcije – novi zakoni uz brojne izmjene i slabi rezultati zbog kojih Hrvatska dijeli 67. mjesto s Poljskom, dok su sve ostale zemlje SIE-a daleko ispred nas, a iza nas je samo Rumunjska (Transparency International, 2004).

Problemi s reformom javne uprave i kvalitetom *governancea* mogu se jasno vidjeti na primjeru *energetike*. Zbog stagnacije reforme javne uprave u Hrvatskoj, ali i zbog novih zahtjeva unutar pravne stečevine EU, razina usklađivanja sa zahtjevima EU u tom sektoru, nažalost, pada. Kad je riječ o sposobnosti energetskog sektora u Hrvatskoj da se suoči s konkurencijom u EU, nedostaje nam usklađivanje s novim propisima Unije, nismo donijeli odgovarajuće zakone i propise, nismo uspostavili efikasnu kontrolu ni uveli odgovarajuće kazne. Snažan lobi unutar sektora dodatna je zapreka uspješnoj reformi. Drugi problem – uspješna regionalna suradnja – također će zahtijevati značajne pravne prilagodbe, ali, naglasimo opet, pravne prilagodbe neće biti dovoljne bez efikasne provedbe. Stvarne prilagodbe u hrvatskoj energetici ne bi trebale biti problem, ali restrukturiranje nailazi na snažne otpore i to može ugroziti konkurentnost ne samo na regionalnoj razini i na razini

EU, već i unutar zemlje. Pritom moramo spomenuti da se ukupna konkurentnost u zemlji, nažalost, pogoršava. Hrvatska je po konkurentnosti 2004. bila na 61. mjestu, iza svih zemalja SIE-a osim Rumunjske, dok se 2003. nalazila na 53. mjestu u svijetu (World Economic Forum, 2004).

Pravni sustav i dalje se bori s problemom normativne prema stvarnoj usklađenosti, no odnosi s EU neprestano se poboljšavaju. Ako usporedimo izvještaje iz 2002. i 2004, čini se da Europska komisija više nema primjedbi na izborni zakon (status dijaspora i manjina), ljudska prava i status nacionalnih manjina te na regionalnu suradnju. Problemi i dalje postoje u reformi sudstva – posebice ih zabrinjava neefikasnost i dugo trajanje postupaka, neodgovarajući izbor i obrazovanje sudaca te zaštita ustavnih prava građana; regulacija Hrvatskog radija i televizije – netransparentni odabir članova vladajućeg tijela koji ne omogućuje političku neovisnost i pluralizam te slaba zastupljenost nevladinih predstavnika; spor povratak imovine povratnicima – uzrokovano nedostatkom stambenog prostora, neefikasnošću lokalnih vlasti i sporim sudstvom te, konačno, suradnja sa sudom u Haagu kad je riječ o jednoj osobi koja cijelu zemlju drži u pat-poziciji (European Commission, 2002; 2004). I dalje, nažalost, nisu riješeni trajni problemi redefiniranja SSP-a u hrvatskom ustavnom i pravnom sustavu, kao ni promjena pravne kulture u kojoj bi Sabor trebao vjerodostojno tumačiti zakone. Sve to naglašava potrebu da se zauzme novi smjer na putu ka vriednostima pluralističke demokracije. Odgovorno ministarstvo najavilo je u 2004. paket sveobuhvatne reforme, no poboljšanja su zasad vidljiva samo u bržim postupcima u zemljišnim knjigama, ali ne i u drugim područjima. Ministarstvo je optimistično, no čini se da i dalje nedostaju stvarne projekcije i objektivni pokazatelji.

Ekonomska održivost

Na početku našeg projekta kao da smo se najviše brinuli zbog makroekonomskih pitanja značajnih za priključivanje EU, no sada se čini kao da nas iz godine u godinu sami makroekonomski pokazatelji najmanje brinu.

- Ekonomski rast je usporen (5,2% BDP-a 2002, 4,3% 2003. i 3,6% 2004/IIIQ), no još je uvijek na pristojnim razinama u usporedbi s većinom novih i, posebice, starih članica EU.
- Stopa inflacije je stabilna i ispod 2% godišnje.

- Deficit bilance vanjske trgovine, iako još uvijek vrlo visok, poboljšao se s 8,5% 2002. na 7,3% 2003, a očekuje se da će biti oko 6% 2004.
- Vanjski dug raste sa 67,5 % BDP-a 2002. na 81,9 % 2003, no pojavljuju se ohrabrujući znaci stabilizacije rasta u 2004.
- Proračunski je deficit opće države, kao i obično, veći od očekivanoga, ali se trajno smanjuje i očekuje se da će iznositi 4,5% 2004. i 3,7% 2005.
- Povoljni ekonomski rast doveo je do blagog porasta zaposlenosti i blagog, ali trajnog smanjenja stope nezaposlenosti (14,9% 2002, 14,3% 2003. i 13,8% I-VI/2004).

Među dobrim znacima možemo spomenuti da je Standard & Poor's povisio kreditnu ocjenu hrvatskih dugoročnih obveznica u stranoj valuti (s BBB - na BBB), dok su ocjene kratkoročnog duga (A-3) i duga u domaćoj valuti (BBB+/A-2) ostale iste. U novoj Strategiji pomoći zemlji Svjetske banke udvostručen je iznos zajmova na koje Hrvatska ima pravo pa on sad iznosi 1,5 milijardi dolara. Glavna svrha tih zajmova bit će olakšavanje integracije Hrvatske u EU u razdoblju 2005-2008. Naravno, isključivo o nama ovisi hoćemo li iskoristiti moguća sredstva iz tih izvora za temeljite strukturne reforme ili ih potrošiti bez pozitivnih rezultata.

U skladu s trendovima u EU, *porezni teret* u Hrvatskoj se smanjuje i približava prosjecima EU. Udio poreznih prihoda u BDP-u u Hrvatskoj iznosio je 2002. 41,4% (snizio se na 41,0% 2003), u usporedbi s 40,5% u EU-15, 38,5% u EU-25, ali 34,5% u novim članicama. Porezna struktura u Hrvatskoj slična je onoj u novim članicama, s nižim udjelom oporezivanja dohotka i višim udjelom oporezivanja potrošnje, što može pomoći poticanju ekonomske aktivnosti. Ukupno porezno opterećenje i dalje treba snižavati, ali to će, naravno, ovisiti o uspjehu smanjivanja izdataka i ne može se dogoditi bez ozbiljnih strukturnih promjena. Nasreću, čini se da postoje vidljiva poboljšanja u jednom dijelu rashoda, a to su državne potpore. Konačno je odgovorna državna agencija bolje opremljena i očekuje se da će moći odobravati i nadgledati državne potpore, napravljeni su programi za usklađivanje s kriterijima SSP-a i sustavom EU, poboljšavaju se registri i postupci.

Vlada namjerava stabilizirati vanjski dug na manje od 80% BDP-a i sniziti deficit proračuna opće države na 3,7% BDP-a 2005. Nažalost, čini se da se Vlada više brine o prikupljanju dodatnih prihoda nego o smanjivanju rashodne strane proračuna. Posebice je spora privatizacija u ključnim granama kao što su turizam, osiguranje i mobilna telefonija. Ozbiljna reforma javne uprave tek treba početi. Spori tok fi-

skalne konsolidacije i institucionalnih reformi mogao bi negativno utjecati na razvoj privatnog sektora i ugroziti potencijalni rast ekonomije u cjelini. Hrvatska će morati provesti i duboke strukturne reforme u zakonodavstvu, sudstvu, poljoprivredi i brodogradnji, privatizirati javnu infrastrukturu i mnoga poduzeća u turizmu. Sudeći prema iskustvima brojnih zemalja, te reforme i privatizacije mogle bi pozitivno djelovati i na brzinu i na veličinu fiskalne konsolidacije.

Nekoliko je razloga zbog kojih možemo očekivati niže *troškove eventualnog priključenja za proračun 2007.* godine nego što smo prije predviđali. Prvo, Hrvatska je postala kandidatkinja za EU, što znači da može početi koristiti pretpristupna sredstva; drugo, Ministarstvo financija promijenilo je svoje fiskalne projekcije za 2005-2007; treće, slijedeći iskustva novih članica, Hrvatska mora prilagoditi BDP za nezabilježeni dio ekonomije. Prema novom izračunu, troškovi eventualnog priključenja za proračun iznosili bi 0,65% BDP-a 2007. Nažalost, očekuje se da će proračunski deficit biti viši i iznositi 3,55% BDP-a 2007. (više o kalkulacijama u Cuculić, Faulend i Šošić, 2004). Iako se fiskalna disciplina u mnogim članicama EU pogoršava te možda možemo očekivati neke izmjene Sporazuma o stabilizaciji i rastu do vremena kad Hrvatska postane članicom EU, to ne znači da možemo olabaviti našu fiskalnu disciplinu. Proračunski deficit u Hrvatskoj još je uvijek na znatno višim razinama od propisane granice. Što možemo zaključiti? Vanjski čimbenici kao što je stjecanje statusa kandidatkinje popravili su fiskalne projekcije, dok su ih unutarnji čimbenici kao što je fiskalna disciplina pogoršali. EU još jedanput šalje ohrabrujuće signale.

Demokracija, ljudska prava i temeljne slobode

Ako najprije pogledamo *nevladin sektor*, možemo reći da se pojavljuju brojne dobre inicijative kao što je Nacionalni forum za Europu, Nacionalna zaklada za razvoj civilnog društva, Program informacija i obrazovanja o EU za nevladine udruge. Sve su to dobri znaci i nadajmo se da će – posebno ako imamo na umu sporost i oklijevanja Vlade – poboljšati slab status nevladinih organizacija s obzirom na Vladu u Hrvatskoj i omogućiti im jači utjecaj u društvu. Ipak, postoji i bojazan za opravdanost takvog optimizma jer se u Programu Vlade za 2004-2007. nijednom riječju ne spominje civilno društvo.

Jedna od tema koja je konstantno pod lupom EU jest, naravno, *zaštita nacionalnih manjina*. Svjedoci smo brojnih zakonskih poboljša-

nja vezanih uz manjine, jezike, obrazovanje, povratak izbjeglica i reintegraciju, ali i problema u praksi. Problemi ne nastaju samo zbog različitih opstrukcija, već su i posljedica nedovoljnih stambenih mogućnosti i još uvijek loših ekonomskih uvjeta u područjima posebne državne skrbi koji se pokušavaju riješiti državnim potporama tim područjima. Postoje i institucionalna poboljšanja poput vijeća nacionalnih manjina (registrirano je 230 vijeća), ali slabo je zanimanje za sudjelovanje u njima. Usprkos mnogim pozitivnim koracima, potrebno je daljnje usklađivanje s europskim zakonima i europskim pozitivnim praksama, osobito edukacija većinskoga, ali i manjinskog stanovništva.

Doneseni su antidiskriminacijski zakoni o *ravnopravnosti spolova, o zaštiti od nasilja u obitelji i o istospolnim zajednicama*. Uspostavljen je Vladin ured i imenovana pravobraniteljica za ravnopravnost spolova. Normativne se prilagodbe čine savršenima, ali praksa zaostaje. Zakoni nude rješenja na papiru koja se ne provode u praksi jer novi pojmovi često ne nailaze na razumijevanje, neke su odredbe nepotpune i ne mogu se provoditi, građani ne prijavljuju kršenja prava, policija često nije dovoljno senzibilizirana.

U institucionalnom aspektu *zaštite potrošača* došlo je do određenih poboljšanja. Ipak, Zakon o zaštiti potrošača nije dovoljno precizan i sveobuhvatan i sadržava brojne nedostatke te su u pripremi dopune i promjene. Kasni i izrada nacionalnog programa. Razlozi su reorganizacija nadležnog ministarstva te slabo informiranje građana (samo 20% građana svjesno je svojih prava koja proizlaze iz zakona), ali i trgovaca. Uočeni su i nedostaci u upravljanju sredstvima CARDS-a, koja se ne koriste u dovoljnoj mjeri i postoje bojazni hoće li se uopće iskoristiti. Stoga je nužno što prije uspostaviti učinkovitu komunikaciju i usklađenost svih tijela zaduženih za zaštitu potrošača.

Spektakularnih poboljšanja nema ni u *zaštiti okoliša*, no određena su poboljšanja vidljiva u regulaciji pristupa informacijama i pripremama za CARDS projekt koji se odnosi na unapređivanje zakonodavstva o okolišu. Ohrabruje ipak činjenica da je javnost – usprkos nesuglasicama unutar Vlade – izuzetno angažirana u nekim ekološkim pitanjima kao što je, na primjer, otpor projektu Družba Adria.

Možemo zaključiti da je Vlada svjesna što treba poduzeti i premda to radi odveć sporo – uglavnom u obliku novih ili promijenjenih zakona, propisa i institucija – barem se neki preduvjeti za daljnje promjene polako uspostavljaju. Svakako najviše zabrinjavaju spore promjene u javnoj upravi i sudstvu, dok ekonomska situacija izgleda obećavajuće, a najviše ohrabruju promjene u razini demokracije, ljudskih prava i temeljnih sloboda.

USUSRET IZAZOVIMA PREGOVORA: JE LI HRVATSKA SPREMNA?

Učinci posljednjeg proširenja

Analizirajući moguće učinke posljednjeg proširenja, *Ana-Maria Boromisa* zaključuje kako je zbog veličine zemlje, razine razvoja, geografskog položaja i već uspostavljenih gospodarskih veza učlanjenje u EU ekonomski najbolji odabir za Hrvatsku. Moramo donijeti odluku: ima li išta strateški značajnije od EU (kao što je ribarstvo i nafta u Norveškoj) i koliko smo spremni platiti za članstvo, a da ne znamo kad će se to dogoditi?

Reforme su povezane s tranzicijom i njihova uspješna provedba trebala bi omogućiti održivi rast. One bi bile nužne čak i da se EU ne proširuje i da Hrvatska nije potpisala SSP. Proširenje EU i uspostavljanje slobodnih trgovinskih zona stoga naglašavaju potrebu reformi, mogu ih ubrzati i mogu se promatrati kao korisne za Hrvatsku usprkos činjenici da donose troškove prilagodbi. U tom kontekstu Boromisa preporučuje da se utvrdi koliko je brzo integracija uopće moguća, da se promisli o alternativnim mogućnostima za integraciju u međuvremenu, da se definiraju dodatne strategije i planiraju reforme imajući na umu mogući vremenski plan za članstvo. Posebno je važno da javnost bude svjesna kako su neke od reformi povezanih s EU povezane i s tranzicijom i kako bi bile nužne i bez EU, te da ulaskom u EU reforme i s tim povezani troškovi neće prestati.

Razmatrajući različite mogućnosti, Boromisa tvrdi kako je progresivni scenarij moguć ako Hrvatska obavi svoj dio posla, ali da on označava tek najbrži mogući scenarij, što ne mora nužno značiti i brzo članstvo. Također upozorava kako se reforme, uključujući i one nepopularne, često imenuju “europskima” stvarajući dojam da Hrvatska čini sve što može, ali da nas EU ne prihvaća. Usprkos formalnoj suglasnosti o većoj europeizaciji, takva percepcija može usporiti primjenu reformi, što znači da će u procesu integracije biti ključna upravo domaća politika.

Označavanje nepopularnih reformi “europskima”, što nije uvijek točno, i istodobno naglašavanje kako je članstvo u EU naš “strateški cilj” šalje zbunjujuće signale. Čini se kao da nitko nije spreman reći kako Hrvatskoj svakako trebaju reforme, uključujući i one nepopularne. Stoga treba procijeniti koliko bi članstvo moglo koštati i kojim redoslijedom treba provoditi reforme. Hrvatska mora znati svoj pregovarački položaj – ako je članstvo naš strateški cilj, imamo li onda uopće o čemu pregovarati?

Trebalo bi jasno definirati i to koliku smo cijenu spremni platiti za puno članstvo (koje može biti vrlo daleko). Iako je puno članstvo prema postojećim analizama zasad ekonomski najbolji odabir, Hrvatska treba biti otvorena i za mogućnosti “virtualnog članstva”, kao što je politička ili ekonomska integracija i sudjelovanje u odlučivanju bez punog članstva. Postoje različite mogućnosti i njihove kombinacije za sudjelovanje u EU. Prednost virtualnog članstva jest omogućivanje različitih redoslijeda reformi. Za malu zemlju virtualno članstvo može smanjiti troškove, posebno u uvjetima ograničenoga ljudskog kapitala.

Podizanje svijesti javnosti da postoji i život izvan EU i da su reforme potrebne u svakom slučaju, i to za uspješnu tranziciju, a ne radi EU, moglo bi pomoći da se održi napredak reformi i omogućiti zadovoljavanje kriterija za članstvo. Zadovoljavanje kriterija treba promatrati kao europeizaciju i stoga kao cilj, a ne kao uvjet.

Suočavanje s konkurentskim pritiscima i djelovanjima tržišta

Ekonomski kriteriji za članstvo u EU zahtijevaju da u zemlji djeluje tržišno gospodarstvo koje će se moći suočiti s pritiscima konkurencije i djelovanjem tržišta unutar Unije. U zadnjem mišljenju Europske komisije (2004) stoji da u Hrvatskoj funkcionira tržišno gospodarstvo, ali da ono nije sposobno suočiti se s konkurentskim pritiscima i djelovanjem tržišta unutar Unije. Ono, naravno, može postati sposobno da zadovolji i drugi uvjet ako Hrvatska nastavi primjenjivati reforme uz pomoć kojih bi se uklonile preostale slabosti.

Vedran Šošić i Boris Vujčić tvrde da je prije raspada Jugoslavije Hrvatska imala vrlo otvoreno gospodarstvo, no dok su gospodarstva ostalih zemalja SIE-a tijekom tranzicije postajala otvorenija, hrvatsko se gospodarstvo zatvaralo. Pogoršanje hrvatskog koeficijenta trgovinske otvorenosti u devedesetim godinama posljedica je smanjenja trgovine s bivšim jugoslavenskim republikama i stagnacije trgovine s drugim zemljama. Moramo, naravno, naglasiti da je u ovom pristupu riječ o trgovini robom, bez trgovine uslugama, što znači da bi zbog posebnog značaja turizma za Hrvatsku pokazatelji trgovinske otvorenosti bili posve drugačiji da autori govore o cjelokupnoj trgovini.

Hrvatska se 2000. učlanila u Svjetsku trgovinsku organizaciju, a do kraja 2003. potpisala je preferencijalne trgovinske sporazume s 31 zemljom, uključujući i stare i nove članice EU. I SSP je Hrvatskoj omo-

gućio povoljan položaj, uklanjajući ograničenja u izvozu mnogih osjetljivih proizvoda, no SSP u usporedbi s Europskim sporazumima nije dopustio Hrvatskoj ulazak u paneuropski sustav dijagonalne kumulacije podrijetla, što je ozbiljna prepreka međunarodnoj trgovini.

Iako je Europska komisija povoljno ocijenila sposobnost Hrvatske da se ekonomski bolje uklopi u EU, hrvatska trgovina i dalje pokazuje velike pristranosti prema bivšim jugoslavenskim republikama, posebice prema Bosni i Hercegovini i Makedoniji. Sklonost trgovanju s tim zemljama posljedica je naslijeđenih trgovinskih struktura koje su se pojačale ranim sklapanjem preferencijalnih trgovinskih sporazuma s nekim od tih zemalja i gubljenjem položaja na tržištu EU zbog konkurenata iz zemalja SIE-a koji su se trgovinski brže integrirali u EU. Izgubljeni položaj ne može se nadoknaditi u kratkom razdoblju, no trgovinsku integraciju s EU treba ubrzati kako bi se smanjile postojeće pristranosti i dugoročni troškovi restrukturiranja trgovine. Zemlje SIE-a, koje su možda najozbiljniji konkurenti Hrvatskoj na tom tržištu, istodobno su i članice EU nakon desetljeća sudjelovanja u paneuropskom sustavu dijagonalne kumulacije podrijetla. Postojeći sustav bilateralnih trgovinskih odnosa zapravo znači da se velik dio trgovine između Hrvatske i EU ne provodi unutar slobodnoga trgovinskog režima, što koči izravna strana ulaganja u proizvodnju i otežava integraciju hrvatskoga gospodarstva u europske proizvodne lance.

Šošić i Vujčić tvrde kako bi za poboljšanje trgovinske integracije s EU za Hrvatsku bilo poželjno da u što bržem roku postane članicom EU. Pokušaji čvršće integracije sa zemljama jugoistočne Europe pružili bi nam tek privremeno utočište na tržištima zemalja koje su još zatvorenije od Hrvatske. Takav bi pristup povećao dugoročne troškove restrukturiranja trgovine te nipošto ne bi smio biti prioritet naše politike. To ne znači da autori sugeriraju smanjivanje trgovine s republikama bivše Jugoslavije i nekim zemljama SIE-a, nego povećanje trgovine s EU i ostalim zemljama svijeta.

Sloboda kretanja radnika, obrazovanje i inovacije

Usprkos bojaznima zbog mogućih učinaka otvaranja naših granica širim tržištima rada koje su česte u našim medijima, *Mirta Kapural* tvrdi kako je Hrvatska već integrirana zahvaljujući odredbama SSP-a, relevantnom hrvatskom zakonodavstvu i bilateralnim sporazumima s

više zemalja EU. U Hrvatskoj već sada radi više od 20.000 registriranih stranih radnika, uglavnom u brodogradnji i graditeljstvu, većinom iz Bosne i Hercegovine. Njihov se broj podudara s povećanim potrebama za sezonskim radnicima u Hrvatskoj. Većina radnika iz Hrvatske nalazi se u Sloveniji, Italiji, Austriji i Njemačkoj. Slovenija je nakon priključenja morala nametnuti neka ograničenja radnicima iz zemalja koje nisu članice EU. Zbog toga će manji broj radnika iz Hrvatske moći raditi u Sloveniji. Iskustva novih članica pokazuju da možemo očekivati porast broja stranih radnika u Hrvatskoj i smanjenje broja radnika iz Hrvatske koji rade u inozemstvu.

Na putu prema EU suočit ćemo se s potrebom daljnjeg usklađivanja zakonodavstva i s prijelaznim razdobljem za slobodno kretanje radnika koje može trajati od dvije do sedam godina.^v Hrvatska će morati poboljšati zakonodavstvo koje se odnosi na obostrano priznavanje kvalifikacija i koje neće diskriminirati na temelju državljanstva, koje će osigurati primjenu nacionalnih strategija i planova, poboljšati obrazovanje i stručno usavršavanje kako sredstvima iz javnog, tako i onima iz privatnog sektora te iz dostupnih pretpristupnih sredstava EU. Vlada i mediji morat će redovito obavještavati javnost o stanju pregovora i pokušati se dogovarati s profesionalnim udruženjima te ih obavještavati o pravilima koja se na njih odnose.

Trenutačno je priličan broj radnika iz Hrvatske zainteresiran za sezonske poslove u Njemačkoj, Austriji i Italiji, ali se uočava i pad tog interesa. Određen broj radnika zanima se i za rad u Sloveniji, no mogućnosti bi se mogle smanjiti zbog prijelaznih razdoblja novih članica. Istodobno, napredak pregovora s EU mogao bi smanjiti potrebu radnika iz Hrvatske da odlaze na rad u inozemstvo. Osim toga, ekonomski rast, niža nezaposlenost i perspektiva skorijeg priključenja EU mogli bi privući više radnika u Hrvatsku, posebice iz obližnjih zemalja.

Kapural preporučuje pripremu pregovaračkih skupina koje će, koristeći se iskustvima novih članica i pažljivo prateći pregovore EU s Rumunjskom i Bugarskom, pokušati dogovoriti prijelazno razdoblje do pet godina s postupnim povećanjem slobode kretanja radnika, uključujući posebnu klauzulu o mirovanju, pravilo o prednosti Zajednice i jednaka ograničenja. Cilj je te mjere omogućiti slobodno kretanje radnika i istodobno izbjeći da najbolji mladi i visokoškolorani stručnjaci odu ih Hrvatske, a da nas preplave niskokvalificirani radnici iz drugih zemalja.

Poboljšanje obrazovanja i stručnog usavršavanja radnika nužno je za postizanje boljeg položaja radnika iz Hrvatske na proširenom europskom tržištu rada. *Predrag Bejaković* strahuje da je Hrvatska loše

pripremljena za društvo utemeljeno na znanju i da to može biti velika prepreka uspjehu na tržištu EU. Cilj je EU da do kraja ovog desetljeća postane najkonkurentnije i najdinamičnije gospodarstvo u svijetu utemeljeno na znanju, sposobno za održivi ekonomski rast s više radnih mjesta i boljim radnim mjestima te većom socijalnom kohezijom. Nedovoljna obrazovanost u tom bi kontekstu mogla biti značajan nedostatak, posebice ako se ima na umu već postojeći strah u vezi sa sposobnošću Hrvatske da se nosi s konkurentnim pritiscima i djelovanjem tržišta unutar Unije (European Commission, 2004).

Bejaković tvrdi da radna snaga u Hrvatskoj nema ni znanja ni sposobnosti potrebnih za suvremeno konkurentno gospodarstvo, te da u sustavima obrazovanja i usavršavanja još uvijek nisu poduzeti odgovarajući koraci da se to popravi. On naglašava opće probleme poput nedovoljnog naglaska na razvoju analitičkog mišljenja i sposobnosti za rješavanje problema^{vi} te slabe veze između obrazovanja i svijeta rada. Posebno su uočljivi problemi visokog obrazovanja: relativno mali broj upisanih studenata, predugo prosječno trajanje studiranja, relativno nizak udio studenata koji diplomiraju na fakultetima prirodnih i tehničkih znanosti, neodgovarajuće znanje i vještine diplomanata u nekim društvenim znanostima. Obrazovanje odraslih i cjeloživotno obrazovanje gotovo i ne postoji (sudjeluje samo 0,2% stanovništva starijeg od 35 godina, u usporedbi s prosjekom EU koji iznosi 7%).

Bejaković nudi brojne preporuke za poboljšanje obrazovanja u Hrvatskoj, no ovdje ćemo naglasiti samo najvažnije: promjenu sustava tako da ga vodi potražnja, a ne ponuda, fleksibilniji i efikasniji sustav koji će uključivati decentralizaciju i privatizaciju, tako da studente priredi za odgovornost, inicijativu i rješavanje problema.

Nažalost, predlagane su brojne strategije obrazovanja, no niti su počele djelovati, niti se primjenjuju, niti su ikakve krupnije reforme primijenjene na bilo kojoj razini.

Koristeći se Europskom ljestvicom uspjeha u inoviranju, *Zoran Aralica* i *Katarina Bačić* zaključuju da prema europskim standardima Hrvatska stoji dobro u usporedbi s ostalim zemljama SIE-a, posebice u odnosu prema Bugarskoj i Rumunjskoj, ali nije učinila značajniji napredak u inovacijskom potencijalu i inovacijskoj politici u odnosu prema EU. Prema *pokazateljima ljudskih potencijala* Hrvatska je blizu prosjeku EU kad je riječ o postocima diplomiranih u znanosti i inženjerstvu, stanovništva sa završenim visokim obrazovanjem i zaposlenih u uslužnim poduzećima visoke tehnološke razine, ali je daleko ispod prosjeka EU po sudjelovanju u cjeloživotnom obrazovanju. Po svim

pokazateljima stvaranja znanja Hrvatska stoji loše, blago zaostaje za prosjekom EU u javnim izdacima za istraživanje i razvoj, ali znatno zaostaje u izdacima poslovnog sektora u istraživanje i razvoj i katastrofalno zaostaje u prijavama patenata. Kad je riječ o *pokazateljima prijenosa i primjene novog znanja*, Hrvatska stoji dosta dobro prema prosjeku EU i vrijednostima u zemljama SIE-a, premašujući prosjek EU po malim i srednjim poduzećima uključenim u inovacije te malim i srednjim poduzećima koja ulažu unutar samoga poduzeća, ali zaostaje po izdacima za inovacije.

Vlada je zacrtala uspostavljanje suvremenoga inovacijskog sustava među mikroekonomske i strukturne prioritete, postoji program razvoja inovacijske tehnologije, Državno vijeće za konkurentnost stavlja inovacije među vodeće prioritete, ali ne postoji nacionalna industrijska koncepcija koja bi uključivala provođenje inovacijske politike.

Na temelju međunarodnih usporedbi i trenutačnog institucionalnog okruženja u zemlji, možemo zaključiti da je Hrvatskoj potreban suvremeni nacionalni sustav inovacija, promjene u znanosti i visokom obrazovanju kako bi se integrirala u Europski istraživački prostor, uvođenje načela cjeloživotnog obrazovanja, posebice među nezaposlenima, čvršća primjena inovacijske politike, uz istodobno usklađivanje s ostalim područjima ekonomske politike, posebice znanosti i tehnologije, malih i srednjih poduzeća te industrijske politike. Aralica i Bačić naglašavaju potrebu utvrđivanja izričitih ciljeva inovacijske politike, bolje primjene programa, uklanjanje prepreka financiranju, uvođenje statistike potrebne za praćenje mjera i instrumenata inovacijske politike koji će omogućiti procjenu, nadzor i ocjenjivanje napretka.

Očito su potrebne značajne promjene. Teoretski, inovacijska je politika važna tema, no poboljšanja se u stvarnosti ne mogu postići preko noći niti ih može ostvariti sama država. Poboljšanja će ovisiti o promjeni stajališta stanovništva i poslovnog sektora te o promjenama u poslovnom okruženju. Vlada treba imati na umu da se situacija neće popraviti većim ulaganjem sredstava, već reformom sustava obrazovanja i znanosti, utvrđivanjem standarda kvalitete, načela kontrole, procjene i nagrada za utvrđene standarde kvalitete.^{vii}

Unutar proširene socijalne Europe

Baveći se položajem Hrvatske u proširenoj socijalnoj Europi, *Paul Stubbs* i *Siniša Zrinščak* obrazlažu kako se EU danas mnogo više

nego nekada bavi pitanjima socijalne politike i socijalne uključenosti, no poboljšanja socijalne politike još uvijek ovise o samim državama i ne može se mnogo očekivati od EU. Mišljenja EU o socijalnoj politici u Hrvatskoj nasreću nisu česta i obično su povoljna. Kad je riječ o socijalnoj zaštiti, zadnji izvještaj proglašava hrvatski sustav izdašnim u usporedbi s veličinom gospodarstva (European Commission, 2004).

S ograničenim formalnim utjecajem EU, ali pod utjecajem različitih međunarodnih aktera, hrvatska je Vlada poduzimala različite aktivnosti vezane uz reformu socijalne politike: decentralizacija 2001. potaknula je socijalni dijalog; program borbe protiv siromaštva i socijalne isključenosti 2002. bavio se i ulogom i zadacima različitih državnih tijela, no, nažalost, nije otišao dalje od tvrdnji na papiru; projekt reforme sustava socijalne skrbi 2002. koji je obuhvatio socijalne usluge, socijalnu skrb, politike tržišta rada i mjerenje siromaštva doveo je do toga da od 2004. imamo kvalitetnije podatke o siromaštvu; potpisani su odgovarajući sporazumi sa socijalnim partnerima i uspostavljen Ured za socijalno partnerstvo; Hrvatska je ratificirala Europsku socijalnu povelju i tri dodatna protokola. Usprkos brojnim naporima Hrvatske i dobrim procjenama EU, i dalje postoje brojni problemi, a i reforma kao da je zamrznuta, kao da se zapravo ništa ne događa.

Financijska potpora EU Hrvatskoj u području socijalne politike bila je ograničena i uglavnom usmjerena na povratak izbjeglica na ratom zahvaćena područja. Hrvatska izrađuje minimalističke izvještaje koji obično nisu dio šireg procesa osvješćivanja javnosti i dogovaranja sa svim sudionicima. Očit je nedostatak strateškog smjera socijalne politike, nemogućnost da se riješe ključna pitanja kao što je uloga centra za socijalnu skrb i uloga nedržavnih sudionika, kako u civilnom društvu, tako i u privatnom sektoru, te nedostatak decentraliziranih sveobuhvatnih mehanizama socijalnog planiranja. Gotovo i nema rasprave o značaju pružanja usluga u zajednici nasuprot institucionalnoj brizi. Nema kratkoročnih, srednjoročnih ni dugoročnih pokazatelja uspješnosti za socijalnu zaštitu u budućnosti. Koordinacija različitih politika, uključujući nedavno donesenu politiku prema obitelji, također nije dobro razvijena.

Stubbs i Zrinščak predlažu da se više uloži u razradu temeljnih načela socijalnog dijaloga i socijalne politike, u jačanje socijalnog dijaloga i poticanje socijalne uključenosti te u mjere za primjenu socijalnog dijaloga i jačanje sustava socijalne zaštite. Potrebno je poboljšati statistiku i baze podataka, uvesti međunarodno usporedive kvalitativne i kvantitativne pokazatelje socijalne isključenosti i siromaštva, kao i me-

tode za njihovo izračunavanje; uskladiti zakonodavstvo s pravnom stečevinom EU i djelotvorno primjenjivati njegove odredbe, a u srednjem roku prirediti se za komunikaciju s EU o zaposlenosti, socijalnoj uključenosti i mirovinama. Pritom se treba dogovarati sa svim sudionicima ne samo na državnoj nego i na lokalnoj razini, ali i na razini sektora i poduzeća. Potrebno je poticati veću svijest javnosti o socijalnoj uključenosti i socijalnom dijalogu.

Socijalna zaštita i socijalni dijalog nisu prioritetna područja u odnosima EU s Hrvatskom jer se druge teme, poput regionalnog i lokalnog razvoja, posebice ratom zahvaćenih područja, povratak izbjeglica, prava manjina i pravni sustav, obično promatraju kao veći problem. Osim toga, Hrvatska je, kad je riječ o socijalnim problemima, sličnija zemljama srednje Europe nego Bugarskoj i Rumunjskoj. Ipak, morat ćemo uskladiti zakonodavstvo i djelotvorno ga primjenjivati.

Uz izuzetak Bugarske i Rumunjske, socijalna politika do sada nije bila značajna u pregovorima kandidatkinja s EU. Ipak, zbog najnovijeg razvoja europskoga socijalnog modela moglo bi se dogoditi da se Hrvatska suoči s povećanim zahtjevima EU. Ako se unaprijed ne priredimo, eventualno priključivanje Hrvatske EU sigurno će stvoriti dodatne socijalne napetosti i učiniti socijalno isključene još ranjivijima. Stubbs i Zrinščak zaključuju kako nam se bez temeljitih promjena može dogoditi da ne budemo spremni za socijalne dimenzije članstva, kako u kratkom, tako i u srednjem roku.

Tržište nekretnina, turizam i prostorno planiranje

U skladu sa SSP-om, Hrvatska se već obvezala liberalizirati većinu kapitalnih transakcija i omogućiti prodaju nekretnina strancima nakon 2009, odnosno četiri godine od stupanja SSP-a na snagu. *Dubravko Mihaljek* objašnjava kako je sadašnji režim prodaje nekretnina strancima, koji će ostati na snazi do 2009, relativno liberalan u nekim segmentima (npr. stranci koji osnuju poduzeće u Hrvatskoj mogu kupovati nekretnine bez ograničenja), no relativno ograničavajući, netransparentan i složen za druge. Stranci koji ne osnuju poduzeće u Hrvatskoj i do godine dana čekaju dopuštenje za kupnju kuće za odmor. Iako se autor ne bavi širim implikacijama takve situacije, možemo dodati da takav različit pristup potencijalnim ulagačima ne stvara dobru sliku o Hrvatskoj i omogućuje plodno tlo za korupciju. Nezgodna posljedica tog i drugih oblika birokratizacije loša je ocjena Hrvatske u razli-

čitim istraživanjima poslovnih uvjeta. Primjerice, Heritage Foundation (2005) svrstava Hrvatsku na 74. mjesto u svijetu po ekonomskim slobodama, u istu skupinu sa Senegalom i Ugandom. Za razliku od hrvatskoga, gospodarstvo Estonije rangirano je kao 4. najslobodnije gospodarstvo u svijetu.

Razvoju tržišta nekretnina i turizma u Hrvatskoj prepreka je i nedovoljna provedba propisa o zaštiti okoliša i prostornom planiranju, nesposobne i često neodgovorne lokalne vlasti te slaba infrastruktura (primjerice, odlaganje smeća, problemi kanalizacije i lokalnog prijevoza). Hrvatsko zakonodavstvo, osim toga, nudi vrlo slabu zaštitu od špekulacija nekretninama. Iako to zasad nije dovoljno vidljivo zbog toga što nedostatak kapitala sprečava građane Hrvatske da se više upuštaju u špekulacije, jednom kad se tržište nekretnina otvori i strancima, takva bi se slabost zakonodavstva mogla brzo pokazati i u praksi dovesti do potencijalno velikih lomova na lokalnom tržištu nekretnina.

Zbog nedostatka informacija i stručnih analiza o tim značajnim temama političari i javnost, nažalost, često raspravljaju bez utemeljenih empirijskih, ekonomskih i pravnih argumenata. Stajališta u raspravi često ovise prije svega o ideologijama, interesima lobija ili pukom nepoznavanju činjenica. Mihaljekov članak možda je prvi ozbiljni pokušaj da se shvati kako bi otvaranje tržišta nekretnina strancima moglo utjecati na lokalna tržišta nekretnina, turizam i cjelokupno gospodarstvo.

Mihaljek preporučuje odmjerjen pristup otvaranju tržišta nekretnina. Iako će Hrvatska u dugom roku profitirati od stranih ulaganja u nekretnine, on tvrdi da se postupnija liberalizacija u kratkom roku može opravdavati zbog više razloga. Navodi porast cijena na tržištu kuća za odmor koji bi mogao utjecati na cijene na lokalnom stambenom tržištu (o čemu već postoje neki dokazi); troškove prilagodbi na tržištu stanova i u građevnoj industriji zbog naglih velikih porasta potražnje kuća za odmor; gubitak konkurentnosti turizma ako bi se kršili propisi o gradnji i ako bi se pretjerano gradilo na obali te makroekonomske pritiske zbog velikih i naglih priljeva kapitala.

Mihaljek je zagovornik dobro osmišljene javne rasprave koja bi pomogla u formuliranju argumenata što bi ih naši pregovarači s EU mogli koristiti u pokušaju da produlje prijelazno razdoblje za prodaju nekretnina strancima. Preporučuje transparentnu i efikasniju primjenu postojećih propisa o prodaji nekretnina strancima; odlučnu primjenu propisa o gradnji, posebice na javnim površinama uz obalu; poboljšanje propisa i administrativnih postupaka koji se odnose na kupnju i prodaju nekretnina te razvoj instrumenata i institucija za financiranje stanovanja.

Kako se postojeći režim prodaje nekretnina strancima doživljava kao relativno liberalan, autorove preporuke za postupniju liberalizaciju vjerojatno će biti dobro primljene u domaćoj javnosti. Autor, međutim, shvaća da proces pregovaranja neće hrvatskim pregovaračima dati mnogo prostora za postizanje značajnijih ustupaka na tom području.

Ipak, moramo naglasiti da Hrvatska treba bržu i potpuniju liberalizaciju i deregulaciju kako bi ubrzala procese prilagodbe ne samo na tržištu nekretnina, gdje bi gospodarstvo moglo profitirati od dotoka kapitala (naravno, uz uvjet da se istodobno poboljšaju propisi o tokovima kapitala i špekulativnim aktivnostima), već i u industrijama kao što je brodogradnja, u kojoj su državna zaštita, državne potpore i upletanja politike značajne prepreke ekonomskom restrukturiranju. Očekivalo bi se da restrukturiranje bude jeftinije ako se poduzme prije nego kasnije.

Osim toga, zadržavanje ograničenja vodi različitim neformalnim i ilegalnim aktivnostima. Zainteresirani će kupci uvijek pronaći neki način da kupe nekretnine do kojih im je stalo. To vidimo već i sada, kad je mnogim strancima jednostavnije i jeftinije osnovati poduzeće i kupiti nekretninu na ime poduzeća nego čekati čiste papire da istu nekretninu kupe kao privatni pojedinci. Mihaljek ističe kako povećana potražnja stranaca za kućama za odmor u Hrvatskoj može potaknuti lokalne vlasti i građevinare da zaobiđu nedavno uvedene propise o gradnji i da se što brže naplate od zainteresiranih stranih kupaca. Stoga predlaže da i političari i društvo u cjelini pažljivo razmotre je li bolje ograničiti vlasništvo nad nekretninama ili strože poštovati propise o okolišu, prostornom planiranju i špekulacijama te provoditi propise o gradnji. Ja bih svakako zagovarala ovaj drugi pristup, jer se i domaći i strani vlasnici mogu jednako loše ponašati. To znači da je, bez obzira na to je li riječ o domaćim ili stranim vlasnicima nekretnina, provedba propisa ključna. Ako se propisi budu poštovali, monetarnim i fiskalnim vlastima bit će se lakše nositi i s makroekonomskim učincima kapitalnih priljeva koji će neizostavno pratiti povećanu prodaju nekretnina strancima, bez obzira na to kakav pristup liberalizaciji tržišta nekretnina Hrvatska odabere.

Jasenska Kranjčević obrazlaže kako možemo očekivati da će prostor Hrvatske biti izložen snažnim i dugoročnim promjenama zbog priprema za pristupanje i zbog činjenice da već sada graničimo s novim članicama EU. To znači da se Hrvatska mora bolje upoznati sa svim aktivnostima koje se tiču razvoja prostora na razini EU i više se uključivati u njih.

Ratna razaranja, uvođenje parlamentarne demokracije, jačanje privatnog vlasništva, tranzicija, nova teritorijalna organizacija, global-

izacija i integracijski procesi, sve je to dovelo do krize sustava vrijednosti i zanemarivanja općeg i dugoročnog interesa u prostoru. Nove lokalne vlasti nisu bile spremne preuzeti zadatke planiranja prostora; pravo vlasništva doživljava se kao apsolutno pravo nad nekretninom, bez poštovanja zaštite javnog interesa; vlasti na raznim razinama loše surađuju, a slabe su i vodoravna i okomita koordinacija. Zbog svega toga lokalni planovi ostaju na razini utvrđivanja građevnih zona, slabo prilagođenih suvremenim zahtjevima. Svjedoci smo i širenja građevnih zona bez potrebne infrastrukture, neodgovarajuće brige za odlaganje smeća, nedovoljnih baza podataka, nejasnih vlasništava, zastarjelih geodetskih planova i nedovoljnog sudjelovanja u međunarodnim projektima.

U poglavljima o pravnoj stečevini EU ne postoje izravne obveze koje se odnose na prostorno planiranje. Zahtjevi EU prije svega se odnose na obveze kandidatkinja da usklade svoje politike i ciljeve s europskima, da ugrade mehanizme za usklađivanje interesa Unije i drugih članica u nacionalno zakonodavstvo, da pripremaju, donose i usvajaju propise utemeljene na načelima zakona, države blagostanja, financijske opravdanosti i demokratskog društva, da poštuju međunarodne preporuke, direktive, ugovore i konvencije. U procesu priključivanja najprije ćemo morati procijeniti stanje, utvrditi vlastite ciljeve i politiku te ih uskladiti s interesima EU. Morat ćemo poticati sudjelovanje javnosti, uskladiti zakonodavstvo, potkrijepiti prostorno planiranje odgovarajućim financijskim analizama, bolje upravljati i djelotvornije nadgledati zakonodavstvo i, konačno, osigurati usklađeno planiranje prostornih, ekonomskih i socijalnih ciljeva razvoja.

Korištenje sredstava regionalne politike Europske unije

Ines Kersan-Škabić objašnjava kako će, s BDP-om nižim od 75% prosjeka EU i suočena sa strukturnim poteškoćama, Hrvatska, kad postane članica, moći koristiti strukturne fondove i Kohezijski fond EU.

Kao i ostale zemlje zapadnog Balkana, Hrvatska, u skladu sa SSP-om, već sada može sudjelovati u CARDS programu kojemu je cilj potpora reformama i izgradnji institucija potrebnih za primjenu SSP-a. Regionalni razvoj visoko je na listi prioriteta, a zadaća mu je smanjiti razlike u razvoju i ojačati lokalne vlasti.

Većina sredstava koja je 1990-ih iz EU stizala u Hrvatsku usmjeravana je u humanitarne svrhe, a iznosi su bili relativno maleni u

usporedbi s drugim zemljama SIE-a. U 2002-2004. sredstva iz EU usmjeravaju se u stabilizaciju demokracije, ekonomski i društveni razvoj, pravosuđe i unutarnje poslove, javnu upravu, primjenu SSP-a, okoliš i prirodne izvore.

Za izgradnju potrebnoga institucionalnog i ekonomskog okvira u skladu sa standardima EU, Unija omogućuje velik broj projekata direktno putem programa PHARE, ISPA i SAPARD. Hrvatska može i indirektno, suradnjom domaćih regija s regijama iz članica EU, doći do sredstava iz programa Interreg III. Kao i u svim ostalim programima, sredstva su ograničena, no sposobnosti Hrvatske da ih iskoristi možda su još ograničenije. Istra je jedna od najrazvijenijih regija u Hrvatskoj i regija s tradicionalnim vezama s više regija u EU. Istra već sada sudjeluje u prekograničnim, međudržavnim i međuregionalnim suradnjama, od kojih profitira uglavnom tako što se upoznaje s međunarodnim projektima i otvara si vrata za dodatne mogućnosti financiranja iz EU. Primjer Istre pokazuje da indirektno sudjelovanje u regionalnom financiranju EU postoji već sada, no moraju se zadovoljiti određeni preduvjeti, a to ovisi prije svega o nama samima, a ne o EU.

Tri su vrste problema koji ograničavaju mogućnosti Hrvatske da se koristi sredstvima regionalne politike EU. Prvo, ne postoji jedinstveni pravni dokument koji bi obuhvatio probleme regionalnog razvoja za cijelu zemlju, a postojeća regionalna politika usmjerena je na manje razvijena i ratom razorena područja. Drugo, Regionalni razvojni fond zasad je aktivan samo putem proračuna i ne bavi se sudjelovanjem regija u projektima EU. Treće, županijske i državne vlasti ne surađuju dovoljno u svojim aktivnostima prema stranim regijama kad je riječ o pojedinačnim projektima.

Kako bi se poboljšale mogućnosti Hrvatske da se koristi sredstvima regionalne politike EU, trebat će donijeti određene razvojne dokumente poput nacionalnog razvojnog plana potrebnoga za pregovaranje o sredstvima iz strukturnih fondova i Kohezijskog fonda jednom kad Hrvatska postane članicom, i nacionalnu strategiju regionalnog razvoja koja će se odnositi na sva područja, ne samo na ona koja zaostaju. Drugo, morat ćemo osnovati i reorganizirati neke institucije poput regionalnih razvojnih agencija na razini županija koje će biti upućene u mogućnosti i metode financiranja iz EU. Treće, morat ćemo popraviti suradnju s regijama EU razvijajući međuregionalnu suradnju, partnerstva i zajedničke projekte na razini županija i pratiti zbivanja u susjedstvu.

Pristupanje EU moglo bi Hrvatskoj donijeti brojne mogućnosti za korištenje sredstava regionalne politike EU. Mogućnosti postoje već

i sada, kad je Hrvatska samo kandidatkinja. No da bismo mogli koristiti čak i dio tih sredstava, potrebno je uložiti velike napore kako bi se izbjegla situacija koja se dogodila u zemljama SIE-a, koje su zbog slabe mogućnosti prihvata iskoristile samo oko pola sredstava koja im je EU namijenio. Zbog velikih razlika među hrvatskim regijama, nedovoljnog usklađivanja i koordinacije uspjeh će uvelike ovisiti o naporima i sposobnostima lokalnih vlasti da se samoinicijativno uključe u projekte, neovisno o kvaliteti podrške s državne razine.

ZAKLJUČCI I PREPORUKE

Što bismo mogli zaključiti nakon temeljitog proučavanja promjena u Hrvatskoj i priprema za pristupanje EU? Hrvatska je prešla dugi put od prvih nesigurnih dana uspostavljanja države, vođenja rata i prvih koraka na putu tranzicije iz socijalističkoga u tržišno gospodarstvo. Nažalost, sve se to odvijalo istodobno i ograničilo naše mogućnosti da se priključimo skupini najuspješnijih država SIE-a. Kako bismo ih stigli, sada nam treba ozbiljna predanost strukturnim reformama u gotovo svim aspektima života, posebice reforma javne uprave i sudstva, restrukturiranje nekih od najproblematičnijih industrija i privatizacija javne infrastrukture. Te su nam reforme nužne neovisno pristupanju EU.

Vlada je, barem na papiru, predana reformama, no promjene se često uvode bez prethodnih analiza potreba i ocjena učinaka te je teško predvidjeti rezultate. Svjedoci smo površnih reformi bez stvarnog sadržaja te novih zakona i izmjena bez prave brige o njihovoj primjeni i provedbi. Ne postoji dugoročna strategija, a često ni potrebna koordinacija. Vlada si često dopušta da bude preopterećena gorućim kratkoročnim problemima umjesto da se bavi važnijim dugoročnijim pitanjima. Zbog toga smo svjedoci prilično slabog vrednovanja Hrvatske u različitim međunarodnim usporedbama pokazatelja, npr. slobode medija, percepcije korupcije, konkurentnosti i ekonomskih sloboda. Usprkos svim tim nedostacima, odnosi s EU iz dana u dan su sve bolji.

Ako se imaju na umu svi problemi s javnom upravom i sudstvom, gospodarstvo se zapravo drži vrlo dobro. Spomenimo pristojne stope ekonomskog rasta i inflacije, sniženja deficita tekuće bilance plaćanja i deficita proračuna opće države (iako oba na prilično visokim razinama), lagano smanjivanje stope nezaposlenosti, poboljšanje kreditne ocjene i sniženje poreznog opterećenja. Sve to pokazuje da bi hrvatsko gospodarstvo bilo sposobno i za bolja postignuća kad bi se insti-

tucionalno okruženje popravilo. Nažalost, strani dug je previsok, a fiskalne prilagodbe prespore. Vlada je sklonija promjenama na prihodnoj nego na rashodnoj strani proračuna, a privatizacija je prespora, posebice u najproblematičnijim granama. Potrebne su strukturne reforme u zakonodavstvu, sudstvu i javnoj upravi, restrukturiranje poljoprivrede i brodogradnje, privatizacija javne infrastrukture i turizma. Takve bi promjene mogle dovesti do bolje fiskalne konsolidacije i pozitivno utjecati na ekonomski rast.

Kad je riječ o demokraciji, ljudskim pravima i temeljnim slobodama, svjedoci smo različitih zakonskih i institucionalnih poboljšanja, no provedba i praksa zaostaju. To je vidljivo u brojnim područjima, npr. u zaštiti nacionalnih manjina, ravnopravnosti žena i muškaraca, pravima potrošača ili zaštiti okoliša. Nasreću, vidljive su i brojne dobre inicijative u vezi s izgradnjom nevladina sektora, što potiče očekivanja da bi taj sektor mogao imati veći utjecaj u društvu jednom kad se stvo- re preduvjeti za njegovo djelovanje.

Većina stručnjaka se slaže da prema našim sadašnjim spoznajama, veličini Hrvatske i blizini EU pristupanje može biti najbolje rješenje za Hrvatsku. Imajući na umu iskustva i učinke posljednjeg proširenja EU, konkurentske pritiske i djelovanje tržišta, učinke slobodnog kretanja radnika, stanje obrazovanja, znanosti i inovacija, slobodno kretanje kapitala, tržište nekretnina i turizam, socijalnu ili regionalnu politiku, očito je da pristupanje EU dugoročno može biti korisno za Hrvatsku. No bez ozbiljnih reformi, restrukturiranja i provedbe pristupanje može imati i negativne učinke na konkurentnost, stabilnost i blagostanje društva te utjecati na mogućnosti našeg razvoja i rasta.

U EU postoji optimizam i Hrvatskoj je odobren status kandidatkinje te utvrđen datum početka pregovora. Optimistična je i hrvatska Vlada, koja je konačno našla dovoljno jak cilj koji može poslužiti za postizanje kohezije u društvu. Konačno, optimistični su i hrvatski građani koji, usprkos svojevrtnim strahovanjima, očekuju čuda od pristupanja EU. Postoje, naravno, osnove za optimizam, ali moramo biti svjesni i razočaranja koja se mogu pojaviti ako se pristupanje ne ostvari dovoljno brzo ili ako pristupanje ne donese očekivana čuda. Što bi mogle biti najvažnije strategije za postizanje uspjeha?

- *Strukturne reforme, strukturne reforme i strukturne reforme.* Hrvatska očajnički treba strukturne reforme u zakonodavstvu, sudstvu i javnoj upravi, restrukturiranje poljoprivrede i brodogradnje te privatizaciju javne infrastrukture i turizma. Uspješan kraj takvih reformi označio bi

i uspješnu transformaciju. Bilo bi odlično kad bi se to ostvarilo istodobno s pristupanjem EU, no čak i ako ne bi, Hrvatska bi bila na dobitku. I ova i naše prethodne dvije knjige nude obilje sugestija i preporuka za potrebne reforme.

- *Strpljivi i mudri pregovori* s EU, imajući na umu da baš i nema mnogo prostora za pregovaranje. Razni ustupci i prijelazna razdoblja možda se i mogu postići, no trajna izuzeća nešto su što u EU ne dolazi u obzir. To znači da ćemo morati znati naše prioritete, znati što zapravo želimo, koju smo cijenu spremni za to platiti i pokušati pregovorima ostvariti najbolje moguće rezultate. Naravno, pritom moramo znati i kako pregovarati. Ne smijemo gubiti vrijeme, energiju i oskudne pregovaračke sposobnosti zahtijevajući povlašteni položaj u prevelikom broju područja, već se usredotočiti na ona najvažnija.
- Budući da, bez obzira na ohrabrujuće signale iz EU, još uvijek nije jasno kad bismo zapravo mogli postati članicom Unije, mogli bismo razmišljati i o *moogućnostima svojevrsnoga virtualnog članstva* koje bi nam moglo pomoći da produbimo *de facto* integraciju i bez *de iure* članstva. Virtualno članstvo ne mora biti kraj svijeta za Hrvatsku, već može značiti niže troškove prilagodbi i manju birokratizaciju, što je ionako poželjno, posebno u zemlji s tako oskudnim ljudskim resursima.

Na kraju, ne postoji jamstvo za uspjeh. Društva se koriste svojim resursima na različite načine – najbolja od njih da bi napredovala, najgora da propadnu.^{viii} Između te dvije krajnosti postoje brojne mogućnosti. Budućnost Hrvatske ovisit će o sposobnostima Vlade da primjenjuje i provodi reforme o kojima tako mnogo govori i o spremnosti građana da izdrže potrebne, često i bolne reforme, žrtvujući štogod sada za bolji život u budućnosti.

i Zanimljiv pogled o *de facto* integraciji prema *de iure* integraciji dan je u članku Gligorov (2004).

ii Cijeli bi se mali esej mogao napisati o razlikovanju pojmova pridruživanje, priključivanje i pristupanje, odnosno association i accession. U prve dvije knjige ti su pojmovi upotrebljavani kao sinonimi, a u ovoj se uglavnom pridruživanje, priključivanje i pristupanje mogu shvatiti kao gradacija. Ipak, moguće je da svi autori nisu dosljedno upotrebljavali te pojmove, pa ostavljamo lingvistima i pravnicima da ih jasnije razgraniče.

iii O razlozima neprevođenja na hrvatski i upotrebi izvornog pojma governance, vidjeti Bađun (2004).

iv Zahvaljujem kolegicama i kolegama koji sustavno prate svoja područja i ažuriraju podatke na projektu na kojima se temelji ovaj dio mog teksta. To su: Marijana Bađun, Alida Ban, Predrag Bejaković, Ana-Maria Boromisa, Judita Cuculić,

Michael Faulend, Ramona Franić, Marina Kesner-Škreb, Danijela Kuliš, Aida Liha, Dubravko Mihaljek, Siniša Rodin, Vedran Šošić, Alan Uzelac, Snježana Vasiljević i Igor Vidačak.

- v *Sve stare članice EU osim Velike Britanije i Irske uvele su različita prijelazna razdoblja za slobodno kretanje radnika iz novih članica u rasponu od dvije do sedam godina.*
- vi *Kao znak promjene možemo navesti da je skupina profesora nedavno uspjela uvesti bridž kao izborni predmet na Fakultetu elektrotehnike i računarstva u Zagrebu.*
- vii *Više o povezanim problemima financiranja znanosti i visokog obrazovanja može se naći u Bajo, 2003.*
- viii *Zanimljivi pristupi prije svega ekološkim, ali i drugim značajnim čimbenicima zbog kojih neka društva uspijevaju, a druga propadaju mogu se naći u Diamond, J. *Guns, Germs, and Steel: The Fates of Human Societies*. W. W. Norton & Company (1999) and Diamond, J. *How Societies Choose to Fail or Survive*. New York: Viking Books (2004).*

LITERATURA

- Aralica, Z. i Bačić, K., 2005.** "Ocjena hrvatskoga inovacijskoga potencijala" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 127-156.
- Bađun, M., 2004.** "Governance i javna uprava u kontekstu pridruživanja Hrvatske Europskoj uniji" [online] u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: izazovi institucionalnih prilagodbi*. Zagreb: Institut za javne financije : Zaklada Friedrich Ebert, 125-159. Dostupno na: [<http://www.ijf.hr/EU2/Badjun.pdf>].
- Bajo, A., 2003.** *Financiranje visokog školstva i znanosti* [online]. Zagreb: Institut za javne financije. Dostupno na: [<http://www.ijf.hr/publikacije/indexpub.html>].
- Bejaković, P., 2005.** "Kako se Hrvatska priprema za društvo utemeljeno na znanju?" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 107-125.
- Boromisa, A., 2005.** "Što proširenje Europske unije znači za Hrvatsku?" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 29-57.
- Cuculić, J., Faulend, M. i Šošić, V., 2004.** "Fiskalni aspekti pridruživanja: možemo li u Europsku uniju s proračunskim deficitom?" [online] u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: izazovi institucionalnih prilagodbi*. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 47-73. Dostupno na: [<http://www.ijf.hr/EU2/cuculic-faulend-sosic.pdf>].
- Enlargement Weekly, 2004.** *Newsletter of the EC* [online]. 12 October 2004. Available from: [http://europa.eu.int/comm/enlargement/docs/newsletter/weekly_121004.htm].
- European Commission, 2002.** *Croatia - Stabilisation & Association Report* [online]. April 4, 2002. Brussels. Available from: [http://europa.eu.int/comm/external_relations/see/sap/com02_341.htm].
- European Commission, 2004.** *Croatia: Opinion on the application of Croatia for membership of the European Union* [online]. 20 April 2004, Brussels. Available from: [http://europa.eu.int/comm/external_relations/see/sap/rep3/cr_croat.htm].
- Freedom House, 2004.** *Freedom of the Press: A Global Survey of Media Independence* [online]. Available from: [<http://www.freedom-house.org/research/pressurvey/allscore2004.pdf>].

- Gligorov, V., 2004.** "European Partnership with the Balkans". *European Balkan Observer*, 2 (1), 2-8.
- Heritage Foundation, 2005.** *Index of Economic Freedom* [online]. Washington: The Heritage Foundation: Wall Street Journal. Available from: [<http://www.heritage.org/research/features/index/>].
- Kapural, M., 2005.** "Sloboda kretanja radnika u proširenoj Europskoj uniji i njezin utjecaj na Hrvatsku" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 83-105.
- Kersan-Škabić, I., 2005.** "Koliko je Hrvatska spremna iskoristiti sredstva regionalne politike Europske unije? Primjer Istre" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 241-269.
- Kranjčević, J., 2005.** "Proces pridruživanja Europskoj uniji i prostorno uređenje Hrvatske" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb : Institut za javne financije: Friedrich Ebert Stiftung, 223-240.
- Mihaljek, D., 2005.** "Slobodno kretanje kapitala, tržište nekretnina i turizam: blagodat ili nevolja za Hrvatsku na putu u Europsku uniju?" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 181-222.
- Ott, K. (ur.), 2003.** *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: izazovi ekonomske i pravne prilagodbe* [online]. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung. Dostupno na: [<http://www.ijf.hr/EU/index.html>].
- Ott, K. (ur.), 2004.** *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: izazovi institucionalnih prilagodbi* [online]. Zagreb: Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung. Dostupno na: [<http://www.ijf.hr/EU2/index.html>].
- Stubbs, P. i Zrinščak, S., 2005.** "Proširena socijalna Europa? Socijalna politika, socijalna uključenost i socijalni dijalog u Hrvatskoj i Europskoj uniji" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji: ususret izazovima pregovora*. Zagreb : Institut za javne financije: Friedrich Ebert Stiftung, 157-180.
- Transparency International, 2004.** *Transparency International Corruption Perception Index* [online]. Available from: [<http://www.transparency.org/surveys/index.html#cp>].
- Šošić, V. i Vujčić, B., 2005.** "Trgovinska integracija i pridruživanje Hrvatske Europskoj uniji" u: K. Ott, ur. *Pridruživanje Hrvatske Eu-*

ropskoj uniji: ususret izazovima pregovora. Zagreb : Institut za javne financije : Friedrich Ebert Stiftung, 59-82.

World Economic Forum, 2004. *Global Competitiveness Report 2004-2005* [online]. Available from: [http://www.weforum.org/pdf/Gcr/-Growth_Competitiveness_Index_2003_Comparisons].